

datele, takže dle obsahu směnky byl Dr. M. trassatem a akceptantem, Dr. G. vydatelem. T u t o směnku zažalovala pak žalobkyně a to jen proti Dru M-ovi, aniž by si byla protestem zajistila postih proti Dru G-ovi jako vydateli (čl. 41 směn. ř.). Tím byla veškerá její práva ze směnky proti směnečným dlužníkům vyčerpána a zanikla proti Dru M-ovi vydáním směnečného platebního příkazu, proti Dru G-ovi pak konečnou ztrátou postihu pro opomenutí protestu. Závazek Dra G-a z t é ž e směnky nemohl opět vzejíti dodatečným podpisem žalobkyně jako vydatelky, poněvadž směnka úplnou realizací práv pro věřitele z ní vyplývajících pozbyla své funkce. Opětné vyplnění její některou z podstatných náležitostí oproti původnímu znění pozbylo významu a nemohlo vytvořiti nový právní poměr. Jest proto nerozhodno, zda se snad původní vyplnění směnky přičilo dohodě a zda by bylo teprve dodatečné připojení podpisu žalobkyně jako vydatelky dohodě vyhovovalo, nehledíc ani k tomu, že dodatečná změna ve vyplnění směnky co do podstatných náležitostí jest vůbec nepřípustna, jakmile se věřitel rozhodl pro určitý způsob vyplnění a směnku v tomto smyslu také vyplnil a to ani tehdy, kdyby byl býval původně oprávněn vyplniti směnku právě tím obsahem, k němuž nastavší změna směřuje.

Čís. 5924.

Exekuci ku zajištění útrat sporu lze povolit i dříve ještě, než byl stranám doručen rozsudek ústně prohlášený, třebaž náklady sporu nebyly upraveny při prohlášení rozsudku, nýbrž byly vyhrazeny jeho písemnému vyhotovení.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1926, R I 221/26.)

Návrhu na povolení exekuce ku zajištění procesních útrat procesní soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh pro tentokráte zamítl. D ů v o d y: Podle §u 370 ex. ř. lze povolit ku zajištění pohledávek peněžních na základě konečných rozsudků tuzemských civilních soudů již před vejitím jich v moc práva k návrhu úkony exekuční, když se soudu osvědčí, že by bez nich vydobytí soudně přiznané pohledávky peněžité bylo zmařeno nebo podstatně stíženo. Předpokladem tedy jest, že byl rozsudek, exekuční titul tvořící, když i ne doručen, tedy přece alespoň vyneseno a prohlášen (§§ 414, 416 c. ř. s.), ježto § 370 ex. ř. požadavek nastalého doručení rozsudku nestanoví. V projednávaném případě byl sice rozsudek po skončení sporného jednání ve věci samé dne 29. září 1925 vyneseno a prohlášen, rozhodnutí o útratách však bylo vyhrazeno písemnému vyhotovení rozsudku a to bylo teprve 10. prosince 1925 žalovanému k rukám vykázaného jeho zástupce doručeno. Teprve tímto okamžikem zvěděl žalovaný výši útrat procesních na 3657 Kč určených a byla mu tedy teprve teď poskytnuta možnost dostáti povinnosti k náhradě útrat v zákonné lhůtě platební nebo zaujmouti k rozhodnutí o útratách přiměřené stanovisko. Ježto však návrh na exekuci k zajištění těchto útrat byl po-

dán hned 5. října 1925, tedy v době, kdy nárok na útraty co do výše své ještě nepozůstával a tato žalovanému ještě známa nebyla, nelze toto rozhodnutí o útratách pokládati za titul exekuční podle Šu 370 ex. ř., pročež stížnosti vyhověno a návrh exekuční, pokud má za předmět zajištění shora uvedených útrat procesních, jako předčasně podaný pro tentokráte zamítnut.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Exekuci k zajištění lze povolit i dříve, než rozsudek ústně prohlášený byl stranám doručen. Při tom nezávažno, že náklady sporu nebyly při prohlášení rozsudku číselně upraveny; stačí, že výše jejich, jak se stalo v tomto případě, byla soudem exekuci povolujícím uvedena v usnesení zajišťovací exekuci povolujícím souhlasně s písemným rozsudkem. Nejvyšší soud neshledává důvodu, by se od těchto zásad, vyslovených již v rozhodnutí čís. 261 sb. n. s. v tomto případě odchýlil. Dle dlužníka lze prý jistotu za útraty žádati jen na základě předpisů Šu 57 a násl. c. ř. s. Náhledu tomu nelze přisvědčiti, ježto nejde tu o složení jistoty za útraty, které žalovanému vzejíti mohou tím, že proti němu zahájen jest spor, nýbrž zde jde o něco zcela jiného, o zajištění pohledávky, kterou již soud jedné stolice uznal po právu. Pro věc jest nezávažno, že žalovanému ve sporu bylo povoleno právo chudých. Ježto pak způsob, jak osvědčeno bylo ohrožení pohledávky žalobcovy, jakož i postačitelnost okolností, žalobcem uvedených, k osvědčení toho, že ohrožení tu jest, nebyly dlužníkem v jeho rekursu do usnesení první stolice napadeny, netřeba a nelze usnesení nižších stolic v tomto směru přezkoumávati.

Čís. 5925.

Nepodstatný pokles mzdy za směnu a obmezení počtu směn neopravňuje ještě zaměstnance v dolech, by se domáhal snížení výživného manželky, k jehož placení se byl zavázal smírem.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1926, Rv I 1946/25.)

Smírem ze dne 28. dubna 1923 zavázal se žalobce (tesař, zaměstnaný v dole) platiti manželce výživné 150 Kč měsíčně. Žalobní návrh, by výživné bylo sníženo na 100 Kč měsíčně, odůvodňoval žalobce tím, že poklesla mzda za směnu i počet směn. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Zásadně nutno smlouvy plniti, tedy žalobce musí plniti povinnosti smírem převzaté, pokud neprokáže, že jest jich sprostěn. Při dohodách o výživném z důvodu práva rodinného jest ovšem výše jeho pravidelně